

Elev: Bocman Ana-Ioana
Clasa: a XI-a U1
Colegiul Național Bilingv „George Coșbuc” București
Profesor îndrumător: Roșca Teodora-Alina

Două suflete

și cum ar fi
ca într-o lume încremenită de un asfințit distopic,
într-o seară lăturalnică,
tânjind asupra inelelor de foc,
dintr-o umbră machiavelică,
două suflete rupte de lume să danseze pe culmile disperării.

tu să apari în fața mea, să mă mângâi cu asprimea unei clipe,
să mă săruți suav pe gât,
să îți lași tot patosul asupra mea
și...
dintr-o oră arsă, asuprită și vânjoasă,
să transformi în infinit tot ce am trăit până acum;
să îmi rupi orice îndoială care doare
și apoi să îmi pui mâna pe o rază stingheră de soare.
să mă lași plină de miresme, cârlionții sclipind în desfătarea lacomă a iubirii tale.

Jiaju Danba

Pe colinele abrupte
Ale dulcilor oculte
O fărâmă de crepuscul
Se revarsă peste munte.
În culoarea rodiei-rondel,
Gândurile mele ce acum tresar,
Ce aproape se materializează
Mă privesc în adâncime, copleșite de durere.
Iarba coaptă strălucește și se clatină-n tăcere în vânt
Iar apoi ușor-ușor,
Un bătut în teaca vitelor asurzitor
E singura voință ce răsună răpitor
Din culturile de orez nocturne.
Totul e acum lesne și plăcut,
Pot simți și auzi cuget de culegător în depărtare
Totul segregat cade spre o dulce moarte.

După ce va fi murit

Sângele metalic șiroaie curge

Pe grumazul ei sfâșiat cu patos.

Va plânge, va cunoaște amarul cu stingherie,

Se va revărsa atomic în mii de particule de praf de stele de nimbi rotunzi de moarte.

Iar tu? vei rămâne cu gândul său în octombrie,

Vei purta povara morții sale crunte.

Și te vei trezi naiv într-o zi, undeva între Cer și Pământ, hoinărind prin Purgatoriul la care ea te-a supus,

Între timp, între tot ce va fi, cu capul sus.

Torente de intenție

Plouă torențial pe coline arsenice
Și iară se aude un suspin tânguitor
Din patima visului unui simplu muritor.

si iară sunt un cimitir
de speranțe îngropate
în propria negură,
de vise înceteșate
cu lacrimi acide.

Deasupra, un moment crepuscular
Și o dorință arzătoare de a face din această viață har.
Pe culmile unui munte,
În întunericul etern, stingher, aleargă un fugar.

Vulgar gri-dorian

în cămara mea, într-un borcan de sticlă,
poate că-i inima care
sare coarda prin parcuri desfrânate,
joacă șotron cu șerpilor de aramă
și cântă despre prăbușirea templului,
împreună cu buruienile de câmp
și curg ca dintr-un robinet stricat
pornind o hemoragie planetară
și-o insomnie ce destrăbălează
până și cuvintele.
fiind prea ocupată să despice fărâma de pământ cu o greblă surdă,
amuletele îmi zic că delirez,
și să urmez dâra de firimituri, spre hol.
sub o mare agitație de corbi,
privesc spre dracii ce-așteptau în liniște,
cosând un fir de smoală către-ntunecimea de apoi;
îmi fac cu mâna și se bucură că încă au pământul și tot ce e deasupra.